

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U ĐAKOVU
Trg dr. Franje Tuđmana 2
31400 Đakovo

Poslovni broj: P-140/2025-9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Đakovu, po sucu Petru Grguru, u pravnoj stvari tužiteljice Tatjane Vidrač, OIB: 69237006083, iz Vrbice, Kešinačka 51, zastupane po punomoćniku Krešimiru Kmetu, odvjetniku u Slavonskom Brodu, protiv tuženika Addiko bank d.d., OIB: 14036333877, iz Zagreba, Slavonska avenija 6, zastupano po punomoćnici Iris Šanjug, odvjetnici u Odvjetničkom društvu Čurković i Šanjug d.o.o. u Zagrebu, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane i zaključene glavne i javne rasprave 17. lipnja 2026. u nazočnosti punomoćnika tužiteljice i zamjenika punomoćnika tuženika, te uz javnu objavu presude, 19. lipnja 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je odredba članka 4. Ugovora o kreditu od 12. prosinca 2006., broj: 5140030250-16000061262/2006, koji je ovjeren kod javnog bilježnika Joze Aščić u Đakovu pod brojem: OU-212/06 ništetna i bez pravnog učinka, koji je sklopila tužiteljica Tatjana Vidrač, OIB: 69237006083 i tuženik Addiko bank d.d., OIB:14036333877, koja glasi: Ugovorne strane su suglasne da je kamatna stopa promjenjiva i vezana uz određenu valutnu klauzulu.

II. Nalaže se tuženiku Addiko bank d.d., OIB:14036333877 da isplati tužiteljici Tatjani Vidrač, OIB:69237006083, iznos 1.091,10 eura (tisuću devedeset jedan euro i deset centi), sa zateznim kamatama po stopi tekućom od dospijeća svakog pojedinog mjesečnog iznosa do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope HNB, a koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, za pet postotnih poena, a od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope za stanje kredita odobrenih za razdoblje dulje od godinu dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotna poena, a od 1. siječnja 2023. sa zateznom kamatom po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koje je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za 3 postotnih poena, do 29. prosinca 2023. a od 30. prosinca 2023. po stopi zateznih

kamata koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke za 3 postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi 1. srpnja te godine, do isplate, i to na iznose kako slijedi:

- od 24.04.2009 na iznos 9,10 eura,
- od 24.04.2009 na iznos 10,18 eura
- od 24.04.2009 na iznos 11,69 eura
- od 7.05.2009 na iznos 11,72 eura
- od 7.05.2009 na iznos 11,95 eura
- od 7.05.2009 na iznos 11,21 eura
- od 28.10.2009 na iznos 8,15 eura
- od 28.10.2009 na iznos 8,28 eura
- od 28.10.2009 na iznos 8,50 eura
- od 28.10.2009 na iznos 8,29 eura
- od 28.10.2009 na iznos 8,30 eura
- od 28.10.2009 na iznos 8,52 eura
- od 10.12.2009 na iznos 9,71 eura
- od 10.12.2009 na iznos 9,93 eura
- od 11.03.2010 na iznos 15,02 eura
- od 11.03.2010 na iznos 15,17 eura
- od 11.03.2010 na iznos 15,17 eura
- od 2.04.2010 na iznos 20,05 eura
- od 2.05.2010 na iznos 18,93 eura
- od 2.06.2010 na iznos 56,09 eura
- od 2.07.2010 na iznos 59,13 eura
- od 2.08.2010 na iznos 73,82 eura
- od 2.09.2010 na iznos 70,34 eura
- od 2.10.2010 na iznos 60,48 eura
- od 2.11.2010 na iznos 32,73 eura
- od 2.12.2010 na iznos 38,18 eura
- od 2.01.2011 na iznos 44,97 eura
- od 2.02.2011 na iznos 39,83 eura
- od 2.03.2011 na iznos 36,61 eura
- od 2.04.2011 na iznos 36,82 eura
- od 2.05.2011 na iznos 36,68 eura
- od 2.06.2011 na iznos 50,21 eura
- od 2.07.2011 na iznos 50,22 eura
- od 2.08.2011 na iznos 65,47 eura
- od 2.09.2011 na iznos 60,44 eura
- od 2.10.2011 na iznos 50,97 eura
- od 2.11.2011 na iznos 8,24 eura, sve u roku od 15 (petnaest) dana.

III. Nalaže se tuženiku Addiko bank d.d., OIB: 14036333877, da tužiteljici Tatjani Vidrač, OIB: 69237006083, naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 786,36 eura(sedamsto osamdeset šest eura i trideset šest centi) sa zateznim kamatama tekućim od 19. lipnja 2026. po stopi u smislu članka 29. stavak 2. i 8. Zakona o

obveznim odnosima do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, a sve to u roku 15 (petnaest) dana.

IV. U preostalom dijelu, preko dosuđenog iznosa, odbija se kao neosnovan zahtjev tužiteljice za naknadom parničnog troška.

V. Odbija se kao neosnovan zahtjev tuženika za naknadu parničnog troška.

Obrazloženje

1. Tužiteljica je 9. lipnja 2023. ovome sudu podnijela tužbu u kojoj navodi da je s pravnim prednikom tuženika Slavonskom bankom d.d. Osijek 11. prosinca 2006. sklopila stambeni Ugovor o kreditu uz depozit broj 5140030250-26000061262/2006 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama u korist Banke u svrhu adaptacije kuće u iznosu od 50.000,00 CHF u protuvrijednosti HRK po srednjem tečaju HNB-a na dan korištenja kredita, s rokom otplate od 30 godina. Člankom 3. točkom 4. Ugovora o kreditu tuženik je inkorporirao valutnu klauzulu kojom je glavnica, koja čini predmet tog Ugovora, vezao za tečaj švicarskog franka u odnosu na kunu čijim je nekontroliranim rastom tužitelj oštećen za razliku između tečaja švicarskog franka koliko je iznosio na dan isplate kredita tužitelju i tečaja koji se tijekom postojanja ugovorne obveze povećavao. Te su odredbe tužitelju bile nerazumljive kao prosječnom potrošaču, nepoštene a prema tome i ništetne. Poziva se na Presudu Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj: P-1401/12 od 4. srpnja 2013. koja je potvrđena Presudom Visokog trgovačkog suda RH br. PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. Navodi kako je tuženik je ugovaranjem valutne klauzule postupao nepošteno na način da je u Ugovoru o kreditu inkorporirao valutnu klauzulu, a istodobno prešutjevši u potpunosti ekonomski rizik tečajnih razlika. Time je tužiteljicu kao sudionika u obveznom odnosu doveo u neravnopravan položaj. Stoga je tuženik dužan vratiti tužiteljici sve što je na temelju takvog ugovora, odnosno dijela ugovora primio, a sukladno odredbama članka 1111. Zakona o obveznim odnosima. Slijedom svega navedenog, tužitelj podnosi tužbu, te prvotno postavlja tužbeni zahtjev za isplatu novčane tražbine u iznosu od 4.000,00 eura, s pripadajućom zateznom kamatom, a koji se iznos obvezao točno specificirati nakon što se provede odgovarajuće vještačenje.

2. U odgovoru na tužbu i tijekom postupka tuženik se protivio tužbi, te osporavao i osnovu i visinu tužbenog zahtjeva. Ističe da pravni prednik tuženika Slavenska banka d.d. nije bila obuhvaćena presudama po kolektivnoj tužbi potrošača, što znači da se tužitelj ne može pozivati na pravna utvrđenja i tumačenja iz tih presuda, obzirom da za Slavonsku banku d.d. nije utvrđeno da bi u ugovorima o kreditu koristila nepoštenu praksu ugovaranja ništetnih odredbi vezano za ugovaranje u valuti CHF. Ujedno ukazuje na nedostatak pravnog interesa tužitelja za vođenje postupka, jer u konkretnom slučaju isti potražuje stečeno bez osnove tj. ne radi se o parnici za naknadu štete u smislu pravnog utvrđenja iz presude Visokog trgovačkog suda broj

PŽ-7129/13. Također ističe da bi se neka odredba u potrošačkom ugovoru mogla smatrati nepoštenom ako su kumulativno ispunjeni uvjeti iz članka 81. Zakona o zaštiti potrošača, i to da se o istoj nije pojedinačno pregovaralo i da se suprotno načelu savjesnosti i poštenja, takvim uređenjem uzrokuje značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Sporne ugovorne odredbe su jasne, lako uočljive i razumljive, te nije dopušteno ocjenjivati njihovu nepoštenost. Nadalje, odredbe čl. 138. a. Zakona o zaštiti potrošača i čl. 502. Zakona o parničnom postupku predviđaju da se potrošači mogu pozivati na utvrđenja iz presuda za zaštitu kolektivnih interesa i prava u posebnim parnicama za naknadu štete dok tužitelj traži isplatu na ime stečenog bez osnove, pa je pozivanje na iznesena pravna shvaćanja prema mišljenju tuženika bespredmetno. Posebno osporava navode tužitelja o ništetnosti ugovorne odredbe iz članka 3. Ugovora o kreditu kojim je ugovorena valutna klauzula u CHF te navodi da se i o tim odredbama ugovora pregovaralo. Ističe da je kreditni referent tuženika tužitelju pojasnio značenje ugovaranja valutne klauzule, kao i ekonomske posljedice koje iz istog proizlaze. Za utvrđivanje poštenosti/nepoštenosti ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli CHF potrebno je provesti test poštenja sporne ugovorne odredbe da bi se utvrdilo da se spornim ugovornim odredbama nije pregovaralo. Tuženik navedeno osporava, te smatra kako ugovorna odredba o valutnoj klauzuli ne uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana. Značajnih fluktuacija CHF nije bilo sve do 2009. godine, te tuženik jednako kao ni tužitelj, nije imao razumnog osnova predvidjeti značajni porast CHF, a za ocjenu savjesnosti postupanja stranaka mjerodavan je trenutak sklapanja ugovora o kreditu. Nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne lako razumljive i lako uočljive. Ugovorena odredba o valutnoj klauzuli jasna je, razumljiva i lako uočljiva. Tuženik ističe da je u svojim glasilima upozoravao potrošače na rast tečaja, ako koja su glasila bila javno dostupna potrošačima u poslovnica tuženika te putem interneta. U konačnici tuženik ističe i prigovor zastare kao i zatraženi tijekom kamata. Slijedom svega navedenog, tuženik se protivi tužbi i tužbenom zahtjevu u cijelosti.

3. Valja ukazati da je tužiteljica podneskom od 13. veljače 2024. (list 336 do 337 spisa), a nakon provođenja financijsko-knjigovodstvenog vještačenja, specificirala tužbeni zahtjev na način da je uz zahtjev za utvrđenje ništetnim odredbe o valutnoj klauzuli, a na ime ništetnosti iste potraživao isplatu ukupnog iznosa od 1.091,10 eura zajedno s pripadajućim zateznim kamatama. Isto tako, za ukazati je kako je tužiteljica podneskom od 29. travnja 2026. uredila tužbeni zahtjev, a tuženik je na ročištu održanom 17. lipnja 2026. izjavio kako na tako uređeni tužbeni zahtjev nema primjedbi.

4. Naime, u ovome je predmetu već donesena prvostupanijska presuda 13. svibnja 2024., poslovni broj: P-259/2023-25, a koja je presudom Županijskog suda u Rijeci od 12. veljače 2025., poslovni broj: GŽ 1051/2024-3, u povodu žalbe tuženika, ukinuta u točkama I., II., IV. i V. izreke te je predmet vraćen na ponovni postupak. Pri tome valja ukazati da je potvrđena točka III. izreke citirane prvostupanijske presude, a kojom je odbijen zahtjev tužiteljice u iznosu od 2.908,90 eura s pripadajućom zateznom kamatom, kako je to ista zahtijevala u prvotno postavljenom tužbenom zahtjevu, a prije izvođenja dokaza vještačenjem po vještaku financijsko-knjigovodstvene struke.

5. Radi pravilnog i potpunog utvrđenja činjeničnog stanja sud je tijekom postupka pročitao spis i materijalnu dokumentaciju u spisu i to: Ugovor o kreditu uz depozit broj: 5140030250-26000061262/2006 (list 4-8 spisa), obavijest o promjenama

kamatne stope (list 9 spisa), otplatni plan za kredit (list 10-11 spisa), obavijest o ukupno plaćenju glavnici, redovnoj kamati, zateznoj kamati i troškovima za razdoblje od 1. veljače 2007. do 1. listopada 2013. (list 12 spisa), specifikaciju uplata (list 13 spisa), priloge uz odgovor na tužbu (list 34-254 spisa), nalaz i mišljenje vještakinje (list 279-332 spisa), očitovanje vještakinje od 6. svibnja 2024. (list 345-350 spisa) te je saslušao tužiteljicu, vještakinju i svjedokinju Vesnu Javor.

5.1. Uzgredno, stranke su se na temelju odredbe članka 315. stavak 3. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", broj: 53/91., 91/92., 112/99., 129/00., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 96/08., 84/08., 123/08., 57/11., 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22., 155/23. i 146/25. – dalje: ZPP) suglasile da rasprava ne počinje iznova već da se pročitaju zapisnici o ranije izvedenim dokazima, a slijedom činjenice što je nakon ukidbene odluke promijenjen raspravni sudac.

6. Cijeneći provedene dokaze zasebno kao i u njihovoj ukupnosti, sukladno članku 8. ZPP-a, sud ocjenjuje da je tužbeni zahtjev osnovan.

7. Valja ukazati kako je sud izveo sve predložene dokaze osim saslušanja javnog bilježnika. Sud je shvaćanja da javni bilježnik ima zadatak pri solemnizaciji ugovora strankama pravno tumačiti odredbe ugovora, ali ne ih upozoravati i na ekonomske rizike, što je zadaća kreditnih referenata banke. Jasno je da javni bilježnik pri solemnizaciji ugovora o kreditu nije mogao potrošaču objasniti rizike pojedinih ugovornih odredbi, a pogotovo koji nisu bili navedeni u ugovoru kojeg je solemnizirao, niti je imao takve zakonske ovlasti prema mjerodavnom zakonodavnom okviru.

8. Tužiteljica Tatjana Vidrač je iskazala da je predmetni kredit 11. prosinca 2006. ishodila u poslovnici prednika tuženika Slavonske banke d.d. u Slavanskom Brodu u svrhu adaptacije obiteljske kuće, u iznosu od 50.000,00 CHF, na rok otplate od 30 godina, da je mjesečna rata tada iznosila oko 700,00 kn, što je tada odgovaralo njenoj materijalnoj situaciji obzirom da je primala plaću kao terenski komercijalist u iznosu od 1500 do 2200 kuna mjesečno. Također se sjeća da su joj tada u navedenoj poslovnici tuženika prezentirali kredit upravo u CHF kao najpovoljniji, u smislu najpovoljnijeg tečaja, zbog čega je i pristala na tu valutu. Poznato joj je da su tada postojali krediti i u drugim valutama, ali je izabrala upravo u valuti CHF, zbog tumačenja djelatnika tuženika da je isti najpovoljniji. Predmetni ugovor o kreditu bio je unaprijed formuliran tj. na tipskom obrascu, a nitko od djelatnika banke niti javni bilježnik nisu joj protumačili odredbe istog, pogotovo ne u smislu rizika porasta valute, a tvrdi da je bila upozorena samo na to "da će im banka uzeti kuću ukoliko ne budu redovito otplaćivali taj kredit". Sjeća se da je kroz neko vrijeme rata kredita porasla duplo od prvotnih rata, a kako je u međuvremenu ostala bez posla, zahtijevala je od tuženika odgodu otplate, međutim tuženik na to nije pristao. Stoga je predmetni kredit nastavila otplaćivati još neko vrijeme od dječjeg doplatka, međutim kako više nije imala dovoljno sredstava za životnu egzistenciju, postala je neredoviti platiša, što su djelatnici tuženika isticali kao negativnu okolnost kada bi došla kod njih i tražila reprogram kredita u smislu smanjenja rate istog. Nitko od djelatnika tuženika joj ni tada nije obrazložio, a niti ju prethodno obavijestio zašto je došlo do tolikog porasta rate kredita. Predmetni kredit je zatvoren na način da je banka u ovršnom postupku prodala njihovu kuću. Ne spori da joj je prilikom sklapanja predmetnog ugovora o kreditu predan i otplatni plan, koji je pregledala te utvrdila da su sve rate podjednake, odnosno da joj njihova visina odgovara. Ponavlja da ju tom prilikom nitko od djelatnika banke nije upozorio da bi ti

anuiteti mogli biti i duplo veći, jer u tom slučaju takav ugovor ne bi nikada potpisala, pogotovo jer je založena kuća bila u suvlasništvu svekra i svekrve. Obzirom da nije ekonomske struke, nije imala saznanja što znači valutna klauzula niti joj je itko od djelatnika banke to razjasnio. Njen svekar i svekrva Stjepan i Marija Vidrač (založni dužnici) preminuli su 2015. i 2018., a smatra da ih je prodaja njihove kuće potpuno slomila. Predmetni kredit je otplaćivala isključivo ona, a sredstva ishođena kreditom su upotrijebljena isključivo za adaptaciju kuće, u kojoj su ona i suprug zajedno živjeli sa svekrom i svekrvom. Nadalje tvrdi da je kredit koristila isključivo kao fizička osoba jer u vrijeme ishođenja istog na svom imenu nije imala otvoren obrt, tvrtku niti OPG.

9. Svjedok Vesna Javor iskazala je na ročištu 17. listopada 2023. da je u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu radila kao osobni bankar ili financijski savjetnik u poslovnicu prednika tuženika u Slavonskom Brodu, ali se zbog protoka vremena sada ne može sjetiti konkretnog ugovornog odnosa s tužiteljicom, koja joj uopće nije poznata. Stoga može samo općenito reći da su u to vrijeme klijenti prvo dolazili raspitivati se kod osobnog bankara o vrstama kredita te su im tom prilikom prezentirali kredite koji su u to vrijeme bili raspoloživi, u valutama koje su tada bile u ponudi, ali se ne može sjetiti da li su ih ujedno upozoravali na rizik i posljedice rasta tečaja, ako bi klijenti odabrali kredit u stranoj valuti. Nakon obrade kreditnog zahtjeva i odobrenja svakog konkretnog kredita od Kreditnog odbora banke, klijent bi dobivao unaprijed ispisan tipizirani ugovor o kreditu, koji je potom potpisivao prilikom solemnizacije kod javnog bilježnika. Nema saznanja da bi klijentima netko iz banke ili sam javni bilježnik tumačio odredbe svakog sklopljenog pojedinog ugovora te se ne sjeća da li je klijentima bila pojašnjena i sama odredba o valutnoj klauzuli. U njenoj praksi nije bilo upita klijenata u smislu izmjene pojedinih odredaba tih tipskih ugovora, a da ih je i bilo, oni bi ih morali proslijediti pravnoj službi banke. Prilikom uručenja ugovora klijentima je ujedno odmah bio uručen i otplatni plan, koji je prikazivao iznos svih pojedinih anuiteta s kamatom. Ne sjeća se da bi klijente itko od djelatnika banke upozoravao da taj otplatni plan može biti i drugačiji zbog nekih promjena.

10. Iz izvedenih dokaza nije sporno da je tužiteljica realizirala stambeni Ugovor o kreditu uz depozit s prednikom tuženika dana 11. prosinca 2006. godine za iznos od 50.000,00 CHF s rokom vraćanja od 30 godina te da se kredit ugovorila u valuti CHF, a isplaćivala u kunsnoj protuvrijednosti.

11. Sporno je mogu li se na konkretan predmet primijeniti utvrđenja iz presude Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012 od 04. srpnja 2013. godine i presude Visokog trgovačkog suda u Zagrebu broj PŽ-6632/2017 od 14. lipnja 2018. godine, jesu li odredbe o valutnoj klauzuli predmetnog ugovora o kreditu nepoštene, čime su i ništetne, je li nastupila zastara potraživanja tužitelja, odnosno sporna je osnovanost i visina tužbenog zahtjeva.

12. Pročitano materijalnu dokumentaciju sud je u cijelosti prihvatio jer nitko od stranaka nije sporio njezinu vjerodostojnost. Također, sud je prihvatio iskaz tužiteljice i svjedokinje Vesne Javor (djelatnice tuženika) u cijelosti jer su isti iskazivali jasno, životno, uvjerljivo i u skladu s materijalnom dokumentacijom koja prileži ovome spisu.

13. Što se tiče prigovora tuženika da Slavenska banka d.d. kao kreditor nije obuhvaćena presudama po kolektivnoj tužbi na koje se tužiteljica poziva valja napomenuti da je nesporno da je tuženik preuzimatelj sve imovine pripojenog društva,

ali i preuzimatelj obveza koje prelaze na društvo preuzimatelja upisom pripajanja u sudski registar, a kako je to i propisano odredbom članka 541. stavak 2. Zakona o trgovačkim društvima ("Narodne novine", broj: 111/93., 34/99., 121/99., 52/00., 118/03., 107/07., 146/08., 137/09., 111/12., 125/11., 68/13., 110/15., 40/19., 34/22., 114/22., 18/23., 130/23. i 136/24.) pa je u konkretnom slučaju tuženik sveopći pravni sljednik pripojenog društva, odnosno Slavonske banke d.d. Osijek, a nije sporno da je tuženik pravni sljednik Hypo Alpe-Adria-Bank kojoj je Slavonska banka d.d. Osijek pripojena 2009., a Hypo Alpe-Adria-Bank je bila tuženik u postupku kolektivne tužbe pa tako i u postupku za ocjenu ništetnosti ugovorene valutne klauzule što u konačnici znači da je tuženik pasivno legitimiran u ovom postupku. Da je tomu tako, ukazuje i odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 3. siječnja 2024., poslovni broj: Rev 1135/2023-2.

13.1. Nadalje, prema shvaćanju ovoga suda, neosnovano tuženik osporava pozivanje tužiteljice na pravomoćne presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj: P-1401/2012 te presudu Visokog trgovačkog suda poslovni broj: PŽ-6632/2017 i poslovni broj: PŽ-7129/2013-4 od 13. lipnja 2014., odnosno na presudu Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj: Rev-2245/2017-2 od 20. ožujka 2018., kao i poslovni broj: Rev-2221/2018-11 od 3. rujna 2019., a kojom je odbijena revizija između ostalih i tuženika izjavljena protiv citiranih presuda Trgovačkog suda u Zagrebu, odnosno Visokog trgovačkog suda u Zagrebu, u predmetima kolektivne tužbe Udruge Franak protiv Banaka među kojima je i tužena te su potvrđene presude Trgovačkog suda u Zagrebu i Visokog trgovačkog suda u Zagrebu gore navedene kojima je presuđeno da su ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi jednostranom odlukom banke i o valutnoj klauzuli u kreditima koje je tužena zaključila s potrošačima kao fizičkim osobama u valuti CHF, dakle i s tužiteljicom ništetne.

13.2. Isto tako, neosnovano tuženik smatra da tužiteljica nije u pravu kada se poziva na odredbu članka 502.c. ZPP-a i na gornje presude jer upravo tom odredbom je zakonodavac omogućio fizičkim osobama u ovom slučaju tužiteljici da u posebnoj parnici se može pozvati na pravno utvrđenje iz presuda kojima su prihvaćeni zahtjevi da su određenim postupanjem uključujući i propuštanjem tuženika povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba i u tom slučaju je sud vezan za utvrđenja iz tih parnica, a upravo to je tužiteljica učinila kada se pozivala na presude Trgovačkog suda u Zagreb i Visokog trgovačkog suda u Zagrebu koje su do podnošenja tužbe pravomoćno odlučile u kolektivnoj tužbi po tužbenom zahtjevu Udruge Franak za valutnu klauzulu što je predmet ovoga spora, a u međuvremenu je samo Vrhovni sud Republike Hrvatske svojom revizijskom odlukom odbio revizije banaka kao neosnovane i potvrdio gornje presude.

14. Dakle, nesporno je Vrhovni sud Republike Hrvatske svojom gore navedenom odlukom u svezi sa ugovorenom valutnom klauzulom utvrdio da su ugovorne odredbe koje se odnose na ugovorenu valutnu klauzulu ništetne i stoga sud smatra da ništetnost istih nije potrebno obrazlagati tim više što je nakon saslušanja tužiteljice na okolnost zaključenja predmetnog ugovora nesporno utvrdio da se predmetni ugovor o kreditu odnosio na kredit u svrhu renoviranja obiteljske kuće, dakle da je tužiteljica konkretni ugovor zaključila kao potrošač, da je izabrala ovu vrstu kredita jer su joj prilikom zaključenja kredita kod tuženika pojasnili da je to najpovoljniji kredit, a nitko joj od djelatnika banke ništa nije ni pojašnjavao bilo što pojašnjeno u svezi s ugovornom odredbom o valutnoj klauzuli te je ona ugovor kao takav i osobno

vlastoručno kod javnog bilježnika potpisala. Iz svega navedenog, dakle proizlazi da je kredit tužiteljica zaključila kao fizička osoba, dakle radi se o potrošačkom kreditu za osobne potrebe/renoviranje obiteljske kuće, da je prednik tuženika tužiteljici ponudio ovu vrstu kredita kao najpovoljniji kredit koji joj je i odgovarao, a da o eventualnim rizicima i eventualnim povećanjem ili smanjenjem mjesečne rate nisu razgovarali niti su to pojašnjavali, a posebno nisu o tome niti mogli nešto posebno objašnjavati jer u to vrijeme kada je kredit zaključen nije bilo nekakvog vidljivog rizika, sve se kasnije dogodilo u budućnosti, dakle tužiteljica niti jednom svojom radnjom nije mogla utjecati na bilo koju odredbu ugovora ili bolje rečeno o nijednoj ugovornoj odredbi nije mogla pregovarati, a što vjerodostojno ističe tužiteljica u svom iskazu, a tuženik ničim ne dokazuje da se o ovoj ugovornoj odredbi pregovaralo, odnosno kada navodi da je ugovorna odredba o valutnoj klauzuli bila jasno uočljiva i razumljiva ne podrazumijeva pregovaranje s obzirom da je nesporno utvrđeno da se radi o formalnom, unaprijed pripremljenom ugovoru na čije ugovorne odredbe tužiteljica uopće nije mogla utjecati pa tako ni na ugovornu odredbu o valutnoj klauzuli što ima za posljedicu da je ova odredba o kojoj se nije pregovaralo nepoštena, a onda posljedično sukladno odredbama o Zakona o zaštiti potrošača i ništetna.

15. Dakle, zbog utvrđene ništetnosti ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli, a koja je utvrđena i odlukama po kolektivnoj tužbi, a samo potvrđena iskazom samog tužiteljice iz kojeg nedvojbeno proizlazi da se o ugovornoj odredbi o valutnoj klauzuli prilikom zaključenja predmetnog ugovora uopće nije pregovaralo, a tuženik ničim nije dokazao pregovaranje i koja je u konačnici zbog neravnopravnog položaja tuženika u ovom poslovnom odnosu uzrokovala štetu na strani tužiteljice i to stjecanjem bez osnova preplaćenih mjesečnih iznosa anuiteta u utuženom razdoblju s obzirom na rast tečaja CHF u odnosu na početni tečaj koji je važio za valutu CHF prilikom isplate kredita i stoga je dužan tužiteljici vratiti sve što je na temelju takve ništetne ugovorne odredbe stekao s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama od dana dospijeca svakog plaćenog mjesečnog anuiteta jer je tuženik nepošteni stjecatelj.

16. Što se tiče visine postavljenog tužbenog zahtjeva iz pisanog podneska od 13. veljače 2024., a potom uređenog podneskom od 29. travnja 2026., a radi koje je sud proveo financijsko knjigovodstveno vještačenje i nakon kojeg vještačenja je tužitelj konačno postavio svoj tužbeni zahtjev, istog sud smatra u cijelosti osnovanim za iznos od 1.091,10 eura specificiranim po mjesečnim iznosima pri čemu valja napomenuti da je sama tužiteljica postavila tužbeni zahtjev kojim obuhvaća samo pozitivne iznose s osnova tečajne razlike i to iz razloga jer je Vrhovni sud Republike Hrvatske u svojoj odluci poslovni broj: Rev-549/2023 od 18. prosinca 2023. zauzeo jasan stav da u slučaju izostanka prigovora radi prebijanja ili materijalno pravnog prigovora prijeboja ili protutužbenog zahtjeva u postupcima u kojima se potražuje isplata preplaćenih mjesečnih iznosa s osnova ništetnosti odredbe o valutnoj klauzuli u valuti CHF sud nije ovlašten niti je dužan umanjiti tužiteljevu tražbinu s tzv. potplaćenim iznosima ili tzv. negativnim iznosima za razdoblja kada je tečaj CHF bio manji u odnosu na tečaj CHF na dan isplate kredita, a sve u odnosu na tečaj HRK ako tuženik na nesumnjiv način ne istakne prigovor radi prebijanja te ako određeno ne navede svoju tražbinu koju stavlja u prijeboj i kvantitativno ju odredi pa kako to tuženik nije učinio jer nije stavio valjani prigovor prijeboja radi prebijanja do zaključenja prethodnog postupka, a nije ni kvantitativno odredio svoju tražbinu koju stavlja u prebijanje, iako je u nalazu i mišljenju vještaka određena, sud nije tužbeni zahtjev tužitelja umanjio za samo paušalni istaknuti prigovor na nalaz i mišljenje vještaka kojim je zahtijevao da se utvrde i tzv.

negativne razlike što je vještak i učinio, no sud nije ovlašten tužbeni zahtjev tužitelja umanjiti prema nalazu i mišljenju vještaka bez valjanog prigovora radi prebijanja ili materijalno pravnog prigovora prijeboja ili protutužbenog zahtjeva.

17. Valja ukazati kako je tuženik u podnescima od dana 29. travnja 2024. i 3. svibnja 2024. prigovorio nalazu i mišljenju vještaka navodeći kako je vještačenje trebalo provesti na način da se za izračun koristi promjenjiva kamatna stopa koju je tuženik koristio za kunske kredite, a ne po početnoj otplatnoj stopi predmetnog Ugovora o kreditu kao i da vještak nije rasporedio uplate na način na koji je podmirivano dospjelo dugovanje pa je zbog toga prikazao veći iznos razlike, primjerice da anuitet od 1. svibnja 2005. godine nije u cijelosti podmiren 21. svibnja 2007. već samo djelomično dok je ostatak naplaćen 18. lipnja 2007., slijedom čega prigovara i matematičkom izračunu vještaka.

17.1. Vještakinja Tonka Vulić, saslušana na ročištu dana 7. svibnja 2024. je iskazala kako u svemu iskazuje kao u osnovnom nalazu i mišljenju te dopuni tog nalaza od 6. svibnja 2024. te je nadodala kako je nalaz sačinjen na temelju dokumentacije Banke, a da su metoda izračuna i korišteni dokumenti detaljno opisani iza tabele 1 na str. 6 osnovnog nalaza i mišljenja od 18. siječnja 2024. Od stvarno plaćenog anuiteta po srednjem tečaju HNB za CHF na dan dospijeća plaćanja anuiteta je oduzet plaćeni anuitet po srednjem tečaju HNB za CHF na dan isplate tj. početka korištenja kredita te je dobivena plus – minus razlika tečaja u anuitetima, a kako je prikazano u tabeli 1, kolona 9 i 10. Ukupna plus – minus razlika iznosi 1.091,10 eura dakle, tzv. negativne razlike su izračunate i prikazane u ukupnom izračunu osnovnog nalaza i mišljenja. Također je u podnesku od 6. svibnja 2024., očitujući se na navedni prigovor tuženika, posebno istakla da su tamo gdje je anuitet plaćen na dva ili više puta, pojedinačne uplate unutar anuiteta spojene subtotalima u jedan iznos na nivou anuiteta i kao takve prikazane u koloni 6 osnovnog nalaza i mišljenja – plaćeni anuitet HRK. Datum i tečaj dospijeća / plaćanja u kolonama 3 i 4 su prikazani, tamo gdje je anuitet plaćen na više puta, prema podatku na koji datum i po kojem tečaju je plaćen najveći dio anuiteta.

17.2. Nalaz i mišljenje vještakinje od 18. siječnja 2024. godine, kao i nadopunu istog od 6. svibnja 2024. sud je prihvatio u cijelosti jer su sačinjeni od strane stručne i nepristrane osobe, u skladu s pravilima struke i znanosti, uvažavajući činjenicu kako stranke niti nisu imale primjedbe na konačan nalaz i mišljenje vještaka (osim što je tuženik ostao kod prigovora pravne prirode – list 352 spisa).

18. Valja također ukazati kako sud nije prihvatio ni istaknuti prigovor zastare tuženika iz odgovora na tužbu prema kojemu povremene tražbine zastarijevaju za tri godine od dospelosti svakog pojedinog davanja, a sve prema članku 226. ZOO-a. Naime, po mišljenju ovog suda i u skladu sa pravnim shvaćanjem iznesenog u odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj: Rev-2245/2017-2 od 20. veljače 2018. i suglasno pravnom shvaćanju Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30. siječnja 2020. koje glasi da zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, zastara počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora, a u konkretnom predmetu zastara je prekinuta podnošenjem tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača Trgovačkom sudu u Zagrebu dana 4. travnja 2012., a presudom Visokog trgovačkog suda poslovni broj: PŽ6632/2017 je u odnosu na valutnu klauzulu

je donesena 14. lipnja 2019., dok je tužba podnesena 9. lipnja 2023., to znači da do podnošenja tužbe nije protekao zastarni rok iz članka 225. ZOO-a, odnosno opći zastarni rok od pet godina jer je riječ o stjecanju bez osnove pa nije nastupila zastara tražbine za potraživanja dospjela nakon 24. travnja 2009.

19. Odluka o trošku temelji se na odredbi članka 154. stavak 2. Zakona o parničnom postupku kojom je propisano da ako su stranke djelomično uspjele u parnici, sud će najprije utvrditi postotak u kojemu je svaka od njih uspjela, zatim će od postotka one stranke koja je u većoj mjeri uspjela oduzeti postotak one stranke koja je u manjoj mjeri uspjela, nakon toga će utvrditi iznos pojedinih i iznos ukupnih troškova stranke koja je u većoj mjeri uspjela u parnici koji su bili potrebni za svrhovito vođenje postupka te će toj stranci odmjeriti naknadu dijela takvih ukupnih troškova koji odgovara postotku koji je preostao nakon navedenog obračuna postotaka u kojima su stranke uspjele u parnici. Omjer uspjeha u parnici ocjenjuje se prema konačno postavljenom tužbenom zahtjevu, vodeći računa i o uspjehu dokazivanja u pogledu osnove zahtjeva.

19.1. Stoga, sud je krenuo od činjenice da je u postupku bila sporna osnovanost i visina tužbenog zahtjeva, pa je tužitelj u odnosu na osnovanost uspio sa 100%, a u odnosu na visinu sa 27% (od ukupno zatraženih 4.000,00 eura, dosuđeno 1.091,10 eura). Tužiteljev uspjeh u postupku je stoga 63,5% ($127\%/2$), a tuženikov 36,5%, pa je tužitelju uvažavajući i osnovu i visinu tužbenog zahtjeva priznato 27% opravdanih troškova postupka ($63,5\% - 36,5\%$).

19.2. Na ime troškova postupka tužiteljica je postavila zahtjev u iznosu od 2.042,18 eura. Priznat mu je trošak zastupanja po punomoćniku odvjetniku u skladu s vrijednosti predmeta spora, priloženom troškovniku i Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine broj 138/23. i 107/25. – dalje: Tarifa) i to trošak sastava tužbe 75 bodova (Tbr. 7/1), sastav podneska od 29. rujna 2023. 75 bodova (Tbr. 8/1), sastav podneska od 13. veljače 2024. kojim je postavljen tužbeni zahtjev nakon provedenog vještačenja 75 bodova (Tbr. 8/1), trošak pristupa ročištima 3. listopada 2023., 17. listopada 2023., 7. svibnja 2024., 30. travnja 2026., 17. lipnja 2026. za svako po 75 bodova (Tbr. 9/1), sastav podneska od 29. travnja 2026. 75 bodova (Tbr. 8/1). Tužitelju je tako na ime zastupanja priznat trošak od 675 bodova, što uvećano za vrijednost boda (Tbr. 54) i pripadajući PDV iznosi 1.687,50 eura, pa mu je sukladno uspjehu priznato 27% opravdanih troškova, odnosno 455,63 eura, kojem iznosu je dodan trošak vještačenja 287,50 eura, koji je bio nužan u ovom postupku, kao i trošak pristojbe na tužbu od 43,23 eura te trošak pristojbe na presudu od 86,45 eura pa je tuženiku naloženo naknaditi tužitelju trošak ovog postupka u iznosu od 786,36 eura, a kako stoji u točki III., IV. i V. izreke presude.

19.3. Na priznati trošak tužiteljici su priznate i kamate od dana donošenja presude u skladu sa zatraženim.

19.4. Nije osnovan zahtjev tužiteljice za naknadom troška pristupa ročištu za objavu, slijedom činjenice što na isto nije pristupila.

20. Slijedom navedenog, odlučeno je kao u izreci.

Đakovo, 19. lipnja 2026.

Sudac
Petar Grgur

Uputa o pravu na žalbu:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može izjaviti žalbu županijskom sudu. Žalba se podnosi putem ovog suda, u roku od 15 dana od dana primitka ove presude.

Dostaviti:

1. Tužiteljici – putem punomoćnika
2. Tuženiku – putem punomoćnika

Broj zapisa: **9-30889-ac775**

Kontrolni broj: **0cf3c-940f4-da07e**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Đakovu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.